

SPLETNA POVEZAVA
Rocca di Papa, 28. aprila 2018

“Ustvarjalci ene same družine v svetu”

1. Začetek in pozdravi

2. Belfast, Severna Irska: Onkraj nevidnih zidov

20 let pod podpisua mirovnega sporazuma smo odšli v Belfast, kjer smo se na lastne oči prepričali o še vedno obstoječih zidovih, a tudi trudu iprizadevanju in hoji do k miru.

3. Armoy, Severna Irska: Pogumno na novo ustvariti skupnost

Dežela, ki je več kot 30 let razdeljena med unioniste, republikance, protestante in katoličane. Potem pa je nekdo rekel: Dovolj! Izjemna izkušnja Mary in Gerrya Burnsa ter “Armoy Community Association”.

4. Novice iz Fontema, Kamerun

5. Carvalhal de Vermilhas. Portugalska: Majhni nosilci upanjae

Nič ni majhno, kar lahko naredimo za obrambo narave in okolja. Tega nas uči skupina gen 4 s Portugalske, ki je zasadila nekaj dreves v požaru uničenega gozdau, ki ga .

6. Mariapoli v Efezu v Turčiji iz Marijine hišice

7. Spomin na Tommasa Sorgija

8. Castel Gandolfo, Italija: Bratje in sestre nad dialogom

400 muslimanov in kristjanov iz vsega sveta se je znova srečalo v luči upanja. Pripovedujejo o poti edinosti, ki traja že več kot 50 let ...

9. Chiara Lubich: Za vesoljno družino

Iz Chiarinega govora na Convention "Faith Communities Together" – Washington D.C., 12/11/2000

10. Pogovor z Mario Voce (Emmaus) in Jesusom Moranom

11. Sklep

1. ZAČETEK IN POZDRAVI

(ploskanje)

Katarina: Dobrodošli vsi na tej spletni povezavi! Kot veste, se znova srečuje naša družina! Danes praznujemo obletnico: Anna Maria in Danilo Zanzucchi sta dopolnila 65 let poroke. Vse najboljše! (ploskanje)

Anna Maria in Danilo sta med prvimi družinami, ki so sledile Chiari. (ploskanje) Šla sta za Chiaro tako, da sta s svojimi petimi otroki pustila svoje delo in mesto; dala sta se na razpolago Gibanju fokolarov. Koliko je sadov med družinami po svetu!

Cyril: Radi praznujemo skupaj z vami in z družinami, ki so tukaj iz različnih koncev sveta. Prišle so iz šole Loreto v Loppianu. In še z družinami, ki so prišle na to spletno povezavo iz Casorie, Neapelj. Vse najboljše! (ploskanje)

Katarina: Nam bosta kaj povedala, Anna Maria in Danilo?

Anna Maria: Po mojem se morava midva zahvaliti vsem, ker je krožila ljubezen tudi med nami. Chiara nam je dala milost razumeti, da je Bog ljubezen in da lahko ljubimo. To je poživilo vse naše družine: to je resnično velika milost. Hvala vsem!

Katarina: Hvala vama in vse najboljše! (ploskanje)

Midva sva Katarina in Cyril iz Slovaške. Poročena sva osemnajst let in imava tri otroke. Največja, Elena, je sedaj na kongresu gen 3, ki jih bomo kmalu pozdravili. Lukas in Tomas pa sta tukaj z nami. Jaz sem učiteljica jezikov in prevajalka.

Cyril: Jaz sem katoliški duhovnik bizantinskega obreda. V naši vzhodni tradiciji so lahko od vseh začetkov krščanstva poročeni moški posvečeni za duhovnika. Nedavno nama je naš škof dovolil in omogočil, da se dava na razpolago tu v Centru Gibanja. Zato smo se z vso družino preselili za štiri leta.

Zdaj vam bova zapela kratko himno bizantinskega bogoslužja, ki je značilna za velikonočni čas. Pela bova v stari cerkveni slovanščini. Himna pravi: »Kristus je vstal, premagal je smrt in vsem, ki so ležali v grobovih, je podelil milost življenja.«

(Katarina in Cyril: pesem in velikonočno voščilo - ploskanje)

Cyril: Povezali se bomo s Centrom mariapoli v Castel Gandolfu, kjer je te dneve zbranih 700 dečkov in deklic gen 3 iz vse Italije. Morali bi jih že videti na ekranu, pogledjmo, če so na liniji. Tam so! Živijo! Kako ste začeli vaš kongres? Kakšne načrte imate?

Luigi: Vsem pošiljamo dobrodošlico iz te zelo lepe dvorane, v kateri potekajo ti štirje dnevi srečanja. Toplo vas pozdravljamo, ne glede na to, od kod po svetu nas spremljate. Tu nas je veliko, pogledjmo, od kod prihajamo. Povej svoje ime in od kod si.

Sophie: Sem Sophie iz Valle d'Aosta. (ploskanje)

Simone: Sem Simone s Sicilije. (ploskanje)

Silvia: Sem Silvia iz Piemonta. (ploskanje)

Stefano: Sem Stefano iz Italije s Sicilije. (ploskanje)

Luigi: Jaz pa sem Luigi iz Castelli Romani. (ploskanje)

Agnese: In jaz sem Agnese iz Viterba. (ploskanje)

Luigi: Radi bi vam povedali, kaj bomo delali na tem srečanju.

Agnese: Te dneve si zastavljamo vprašanje: 1943-2018, drugačni časi, toda ali je Ideal isti? Chiara Lubich in njene prve tovarišice so namreč živele Ideal, ki se navdihuje pri evangeliju in Ideal imamo za pravi pravcati življenjski slog. Te dneve bi radi posodobili njihov način življenja preko tem, ki so za nas pomembne v vsakdanjem življenju in to so čustveno življenje, nasilje na spletu in aktivno državljanstvo.

Luigi: Pogovor o teh temah nam bo pomagal bolje razumeti, kako lahko živimo kot gen 3 v našem času in ohranjamo vedno v ospredju drugega, se trudimo živeti zlato pravilo.

Agnese: Zadnji dan, 1. maja, bomo vsi skupaj odšli v Loppiano v Toskani na italijanski genfest.

Luigi: Pozdrav vsem!

Agnese: Živijo! (ploskanje)

Cyril: Za nas je priložnost, da pozdravimo veliko mladih, ki začenjajo genfeste v različnih državah. Poleg italijanskega, ki ste ga omenili, imajo danes enega na jugu Brazilije in na Portugalskem. Do danes vemo za 30 genfestov poleg tistega v Manili na Filipinih.

Vabimo vas, da nam pošljete pozdrave in vtise preko whatsapp na številko 0039 3406120328, ki je napisana na ekranu, ali da nam pišete na naslov collegamentoch@focolare.org ter na facebook stran: CollegamentoCH.

Katarina: V dvorani je skupina fokolarin in fokolarinov iz Loppiana, kamor bo šel papež 10. maja. Vidim, da si ti iz Azije, od kod? Kako se imenuješ?

Liberata: Imenujem se Liberata, sem iz Koreje.

Katarina: Kako se pripravljate? Kakšno je ozračje med vami v Loppianu?

Liberata: Povečujemo medsebojno ljubezen, življenje evangeljske besede in si pripovedujemo izkušnje. Smo zelo zadovoljni. Pozdravljam vas v imenu vseh iz Loppiana!

Katarina: Lepo, hvala! Življenje torej! (ploskanje) Z vami bomo te dneve, posebej 10. maja.

2. BELFAST, SEVERNA IRSKA: ONKRAJ NEVIDNIH ZIDOV (8.00) IZBRISATI BRANJE TEGA NASLOVA! OK

Cyril: Začenjamo potovanje po svetu. Videli bomo zelo različne zgodbe in okoliščine, ki jim je skupen trud ustvarjanja bratstva in miru. Mir ni samo odsotnost vojne. Zadnjič smo bili v Kolumbiji in smo videli prizadevanje te dežele, da bi izšla iz dolge civilne vojne. Tokrat bomo spoznali Severno Irsko, ki je tudi preživela boleče konflikte zaradi razkola med unionisti, ki so večinoma protestanti, in republikanci, ki so večinoma katoličani.

Katarina: Pred dvajsetimi leti, točno 10. aprila 1998, je bil sklenjen mirovni sporazum, tako imenovani *Belfast Good Friday Agreement*¹, med različnimi frakcijami, vlado Združenega kraljestva in irsko vlado. To je bil eden od pomembnejših korakov na poti do

¹ Mirovni sporazum v Belfastu na veliki petek.

miru na Severnem Irskem, s katerim se je začel proces sprave. Pri tem sodelujejo različni organi. Pogledali smo, kakšno je stanje danes.

(glasba)

Stefania Tanesini (italijansko): *Smo v Belfastu na Severnem Irskem, ura je 9 dopoldne. Zapuščamo katoliški del. Onkraj teh vrat je protestantski del mesta. Še vedno ločuje obe skupnosti zid. Ta vrata so še vedno zaprta. Zaprejo jih vsak večer in odprejo vsako jutro, in to dvajset let po podpisu sporazuma o miru leta 1998. To pomeni, da obe skupnosti še vedno živita ločeno.*

Brian Rowan, novinar in pisatelj (angleško): *Tedne, mesece in leta svojega življenja sem preživel med enim in drugim atentatom, z mrtvimi in ranjenimi.*

Manuel McGivern (angleško): *Leta 1973 sem imel 17 let. Živel sem v zahodnem delu Belfasta, kjer so močni republikanci. Vsako nedeljo sem prodajal katoliške revije, angleški vojaki so me ustavili, me preiskali in našli revije. Niso vedeli, kaj je to, in ker so menili, da gre za nasprotnikovo propagando, so me aretirali.*

V kasarni so me spraševali 24 ur. Potem je prišel moj oče in ker sem bil mladoleten, so me izpustili. Nekaj tednov zatem sem bil povabljen v prazno stanovanje, precej blizu naše družine, z izgovorom, da si bomo ogledali film. To je bil propagandni film o uporabi orožja, pištol. Na ta način smo bili povabljeni, da se vključimo v IRO.

Tam je bilo veliko mladih in sodelovanje je bilo precej logično, ker so ravnali z nami kot z ljudmi drugega razreda. Po nekaj srečanjih sem razumel, da to ni zame. Anglikanska redovnica je prišla v mojo šolo in tako sem spoznal karizmo Chiare Lubich: ljubiti bližnjega in še pomembnejše, ljubiti sovražnika. Zdi se mi veliko močnejše orožje od tistega, ki so me ga učili uporabljati.

Irene Jovaras (angleško): *Danes smo tukaj v Stranmills College na zaključku dneva z naslovom: "Skupaj ustvarjati skupnost".*

Tu v Belfastu je logična ločitev med Cerkvama. Zato je eden od naših ciljev biti v vlogi katalizatorja, da bi ustvarjali odnose med ljudmi različnih krščanskih veroizpovedi in podpirali že tekoče pobude za ustvarjanje miru in sprave.

Stefania Tanesini (italijansko): *Smo na Shankill Road sredi protestantskega dela Belfasta. Za mano je eno od številnih spominskih obeležij, ki spominjajo na nedolžne žrtve tega konflikta. V tej vojni je v več kot 30 letih umrlo več kot 3000 ljudi, 50.000 je bilo ranjenih.*

Shannan Kincaid (angleško): *Ko sem imela pet let, je moja družina doživela bombni napad. Do miru ni prišlo čez noč, a to me ni pogojevalo kot osebo. Pripadati protestantskemu okolju je čisto nekaj drugega, kot če prihajaš iz katoliškega okolja, čeprav smo v osnovi enaki. Sem oseba tako, kot je to Marty.*

Martin McKiernan (angleško): *Obstajajo nevidni zidovi, psihološki zidovi, ki so v razumu ljudi. Lahko porušimo vse mogoče zidove, a ta je najtežji, to je 4-milimetrski zid v glavi ljudi. Generacija Shannon in moja bosta morda uspeli preseči to miselnost. So zidovi, vendar jih je mogoče premagati.*

Stefania Tanesini (angleško): Kako to, da sta vidva, protestantka in katoličan prijatelja?

Shannan (angleško): Najino prijateljstvo ... preprosto ga ne poslušam! (smeh) Poslušava se, razumeva, da najina pogleda nista enaka. Toda povezuje naju veliko več od tega, kar naju ločuje.

Marty (angleško): Ona mi je všeč kot oseba, ker je prijetna, razumeva se in skupaj se zabavava. Sva lahko prijatelja? Logično je, da je to mogoče, zakaj ne bi smela biti?

Brian Rowan, novinar in pisatelj (angleško): Proces izgradnje miru traja vsaj 50 let. Če je tako, nismo prišli niti na pol poti!

Danes se vrtijo naši pogovori okoli politike, kako upravljamo s problemi, povezanimi z vsem, kar smo doživeli, toda moj telefon ne zvoni več ob 4h zjutraj z vestjo, da je nekdo umrl, ali da je eksplodirala bomba, ali da so streljali na koga. Zato sem optimist!

(ploskanje)

3. ARMOY, SEVERNA IRSKA – S POGUMOM NA NOVO ZGRADITI SKUPNOST

Katarina: Srečali smo se tudi z Gerryem Burnsom, ki živi v Armoyu, majhnem kraju z nekaj več kot tisoč prebivalci na severu Belfasta. Tu je njegova zgodba.

Gerry Burns (angleško): Imel sem 18 let, ko so se začeli spopadi na Severnem Irskem, leta 1968. Z leti so se stvari slabšale. To križišče je med obema skupnostima: nacionalisti in unionisti. Naša vas je mešana, a smo živeli ločeno.

5. oktobra 1994 je prišlo do prekinitve ognja med IRO in unionisti. Imeli smo sestanek, na katerem smo se odločili, da naredimo kaj, da bi znova prinesli življenje v naš kraj.

Leta 1992 sem se poročil, nisem bil ravno mlad. Vedel sem, da je Mary veliko delala v socialni. V tistih letih so bili ljudje utrujeni zaradi nasilja, mednarodna skupnost je veliko pomagala pri iskanju rešitve za konflikt. Zaznali smo novo zarjo. 5. oktobra 1994 smo ustanovili naše združenje. Dva politika, ki dolgo nista govorila med seboj, sta odšla k Mary in ji predlagala, naj kupi razpadajočo stavbo v kraju. Bilo mi je težko, ker sem od tukaj in nisem poznal veliko ljudi med protestanti, saj smo živeli ločeni in smo se borili med seboj.

V noči med sredo in četrtkom naju je ob 1.45 poklicala policija. Povedala je, da naša stavba gori. Otroci so bili še majhni. Ko sem šel ven (ganjen je), sem videl, da je imel avto prižgane luči, kar ni bilo običajno. Ko sem odprl vrata, sem pomislil, da je v avtu bomba in ko sem obrnil ključ, da bi prižgal motor, sem se bal, da bom eksplodiral. To je bilo opozorilo nekoga. Morala sva končati gradnjo, a sva izgubila navdušenje, ker nisva več imela podpore ljudi.

Mary je bila res močna. Nadaljevala je odnos z ljudmi, še naprej z nasmehom, delala je. Prav gotovo je to moč prejemale zaradi Gibanja fokolarov in to zavzemanje je prenesla name.

Prva aktivnost centra je bil vrtec, ki se je preselil iz protestantske šole. Dali smo mu novo ime: Medskupnostni vrtec iz Armoya. Ljudje, ki so rekli, da ne bodo nikoli stopili v ta center, so začeli prihajati. Druga od naših večjih aktivnosti je poletno taborjenje. Že desetletja je na

Severnem Irskem poleti, točneje 12. julija, festival. To je čas napetosti in nasilja, o čemer govorijo tudi mednarodni mediji.

Odločili smo se pripraviti dvotedenski program za najmlajše. Za mnoge je to edina možnost, da so zunaj, ker so njihovi starši revni. Največja aktivnost našega centra pa je brez dvoma bife, kamor ljudje zahajajo, kaj pojedjo in se srečujejo z drugimi.

Paul McClean, ravnatelj šole "Cross and Passion" (angleško): V idealnem svetu bodo naši otroci vsi skupaj. Ker pa tega še ni, moramo ustvarjati priložnosti zanje, da bi bili lahko skupaj. Ta center to zelo dobro opravlja in nima samo vrtca. Imajo veliko drugih dogodkov.

Mary McCracken, upokojena javna uslužbenka in direktorica "Greenlight Gateway" (angleško): To je res odprt kraj, svoboden prostor, ki ni vezan na noben politični vpliv, ki bi bil povezan s Severno Irsko na splošno.

Gerry Burns (angleško): Mary je umrla 8. junija 2011; imela je raka. Bil je zelo, zelo velik šok za vse, posebej zame. Bilo je težko. Zakaj ne jaz? Na pogrebu za Mary je bilo veliko ljudi. Prišli so ljudje, ki pred tem še niso prestopili praga katoliške cerkve. Če se ne bi srečal z Mary, ne bi delal tega, kar delam in kar bi rad še naprej delal.

Potrebujemo to, da vidimo, kako lahko običajne stvari postanejo izjemne za tistega, ki je v potrebi. In to moramo delati, ne da bi uporabljali nasilje ali ker bi nam grozili z orožjem. Biti moramo pogumni!

(ploskanje)

Cyril: Hvala, Gerry, da si nam povedal svojo zgodbo, hvala za tvoj pogum! Hvala tudi vsem vam, ki se na različne načine trudite peljati naprej ta proces miru!

4. NOVICE IZ FONTEMA V KAMERUNU

Cyril: Danes je na žalost preveč vojn in konfliktov po svetu! Prejeli smo zelo zaskrbljujoče novice celo iz Fontema v Kamerunu. Na tem ozemlju je eno od mestec Gibanja fokolarov, ki ga imamo vsi mi zelo radi. Prisluhnimo sporočilu, ki smo ga te ure prejeli od tistih, ki živijo prav tam.

Ženski glas: Pozdrav vsem iz Fontema!

Stanje družbeno-politične nestabilnosti angleško govorečega dela Kameruna je izbruhnilo novembra 2016. Takrat so ljudje javno protestirali, počasi je postajalo vse hujše.

Po več dogodkih je bil februarja letos tudi naš koledž, kot velja za večino drugih šol, prisiljen popolnoma prekiniti svojo dejavnost.

Moški glas: Marca se je nasilje povečalo tudi tukaj v Fontemu, prišlo je do ugrabitve in napada na državno delegacijo. En človek je pri tem umrl in nekaj je bilo ranjenih. Od tedaj je v Fontemu vedno več vojske in skoraj vsi ljudje so pobegnili in se zatekli v bližnje vasi in druge kraje k sorodnikom ali prijateljem.

Mestece Fontem, v katerem živi kakih 7000 prebivalcev, je skoraj prazno, vse trgovine so zaprte in javna uprava ne deluje. Edina bolnišnica, ki deluje, je naša: Mary Health of Africa.

Ženski glas: Pot do Dschanga – kakih 40 km -, nujna za kakršno koli nabavo in urejanje poslov, je zaprta ali pa je tveganje zelo visoko. Kljub temu je lahko odpotovalo nekaj ljudi, ki so prišli sem, da za določen čas služijo mestecu.

Moški glas: Med velikim tednom je bilo posebej težko, v Center mariapoli je pribežalo kakih osemdeset ljudi, kajti boji so potekali prav znotraj ozemlja mesteca.

Nobenega obreda ni bilo mogoče imeti ne na veliki četrtek ne na veliki petek. Že na cvetno nedeljo se nismo mogli vrniti v župnijo. Možnost obhajanja velike sobote in velikonočne nedelje v Centru mariapoliju je bil velik dar Vstalega.

Ženski glas: Naš škof veliko dela za številne begunce v škofiji. Pred nekaj dnevi, po vsem, kar se je tu dogajalo, je šel na tvegano pot, da bi se srečal z nami in nam pokazal svojo podporo in nas opogumil. Prav tako je pripeljal hrano za naše begunce ter za delavce v bolnišnici in za bolnike.

Moški glas: Čutili smo veliko Marijino varstvo in še naprej se zaupamo njej. Tukaj nas je ostalo malo. Pričevati hočemo, da verjamemo v vesoljno bratstvo in opravljati hočemo delo v bolnišnici in za begunce v Centru mariapoli. Skupaj z vsemi še naprej molimo za čudež miru.

Cyril: Pristrčna hvala! (ploskanje) Blizu smo vam in še naprej skupaj z vami molimo za ta čudež miru.

Katarina: Res smo z vami!

5. CARVALHAL DE VERMILHAS, PORTUGALSKA – MALI PRINAŠALCI UPANJA

Zdaj gremo na Portugalsko, kjer so otroci Gibanja, gen 4, postali glavni igralci za 'bolj zeleno prihodnost'. Kajti tudi zasaditev majhnega drevesa sredi ožganega gozda je lahko znamenje upanja.

Spiker: Kot mnogi veste, je lani na Portugalskem divjalo veliko gozdnih požarov. V deželi so ostale globoke brazgotine. Naši gozdovi in vasi so bili požgani in veliko ljudi je umrlo ali ostalo brez doma in brez sredstev za preživetje. To je bil zelo boleč trenutek, a tudi veliko solidarnosti v državi. Šest mesecev kasneje so posledice požarov še zelo vidne in veliko časa bo potrebno za vzpostavitev normalnosti. Gen 4 so se odločili, da se vrnejo v eno od vasi, ki je utrpela največ škode, v upanju, da bi prinesli prebivalcem malo veselja. Ideja je bila zelo dobro sprejeta in tako smo organizirali avtobus, na katerem so bili tako otroci kot odrasli.

(pesem)

Dan smo preživeli v Carvalhal de Vermilhas, kraju blizu Vouzele. Sprejel nas je župan, kateremu so gen 4 podarili kocko ljubezni.

Župan: Jo lahko vzamem?

Glas: Seveda!

Župan: Je zame?

Glas: To je darilo!

Župan: Odneseš jo bom v mojo delovno sobo. Vsakič ko bom prišel na občino, bom vrgel kocko.

Spiker: Potem smo se odpravili k majhnemu polju, kjer je rasel sto let star hrast, ki je bil požgan. Poleg tega hrasta so gen 4 zasadili majhne hraste, ki so jih prinesli s seboj.

Nuno Neves, V.P. Montis (portugalsko): V tem hrastu je bila predstavljena moč teh ljudi. Ta hrast je star več kot dve stoletji in pol in je preživel več požarov. Prepričan sem, da bo uspel premagati tudi ta ogenj. Morda res predstavlja moč teh ljudi, moč, ki jo morajo ljudje imeti, da bi se spoprijeli s prihodnostjo, da bi se borili za bolj zeleno prihodnost.

Glas: Kakšno veselje!

Spiker: Med kosilom smo praznovali. Gen 4 so peli in eden od odraslih je igral na kitaro. Toda kocka ljubezni je medsebojna in kraj nam je imel še kaj ponuditi. Plesna skupina iz kraja je zaplesala nekaj tradicionalnih plesov. Brez dvoma je bil to najbolj pomemben dan za prebivalce Vouzele in za nas.

6. MARIAPOLI V EFEZU V TURČIJI, IZ MARIJINE HIŠE

Katarina: Kot veste, naša spletna povezava ni televizijski prenos ali reportaža zgodb iz sveta. Bolj je trenutek, v katerem se naša velika družina Gibanja fokolarov, ki živi na več celinah, znova sreča.

Na liniji bi morala biti skupina iz Turčije, ki začne svoj mariapoli. To so ljudje vseh starosti in stanov, ki se dobijo in preživijo določen čas skupaj tako, da živijo evangelij, medsebojno ljubezen.

Ste na liniji? Kje ste? Se slišimo?

Nuran Çeker: Da!

Katarina: Lepo, končno! Prsrčen pozdrav! (*ploskanje*)

Ersen Buyukakincak: Pozdravljamo vas iz Efeza v Turčiji. Smo pred hišo, v kateri je po tradiciji živela Jezusova mati z apostolom Janezom zadnja leta svojega življenja. Smo dva kilometra od ruševin cerkve, v kateri je efeški koncil prepoznal Marijo za Theotokos, Božjo Mater.

Nuran Çeker: Včeraj zvečer smo prav tukaj začeli naš mariapoli, med katerim bomo poglobljali Marijin lik. Nas je okrog sedemdeset iz različnih turških mest in krščanskih Cerkev. Tukaj smo v imenu vsega Dela po svetu, da bi se znova podarili Mariji in da bi nas ona naučila dajati Jezusa vsem, s katerimi se srečamo.

Nuran in Ersen: Pozdrav vsem!

Vsi: Živjo! (*ploskanje*)

Katarina: Ciao! Kako lepo! Tako ste tudi nas ponesli v Marijin dom. Hvala!

Cyrl: V zvezi z različnimi Cerkvami, ki se srečujejo, obhaja Ekumenski svet Cerkev 70. obletnico. V Ženevi je posvetil dan razmišljanja Chiari Lubich deset let od njene smrti, srečanja se je udeležil tudi Jesús Morán.

7. SPOMIN NA TOMMASA SORGIJA

Katarina: Tudi v veliki družini, kakršna je naša, se nekdo rodi, drugi praznuje in drugi zopet nas zapusti.

Pred nekaj dnevi je umrl Tommaso Sorgi, eden od prvih poročenih fokolarinov. Njegovo življenje je bilo dolgo. Bil je politik, večkrat izvoljen v italijanski parlament. Začel je in leta dolgo vodil Center Iginio Giordani. Poslušajmo Tommasa pripovedovati o svojem bivanju na mariapoliju v Fiera di Primiero konec petdesetih let.

Tommaso Sorgi²: Na prvem mariapoliju v Fiera di Primiero mi je nekega večera, bilo je tretji ali četrti večer, Claudio Casoli, ki je spal z menoj, rekel: »Tommaso, na mariapoliju spremljamo tvojo pot in hojo.« »Ah! In kakšno pot ste opazili?« »Prvi dan si bil spoštovani poslanec Sorgi, drugi dan si bil profesor Sorgi, tretji dan si pomival posodo.« [...] Nekdo me je videl in po mariapoliju se je razširil glas: »Poslanec pere posodo!« Claudiu sem povedal: »Danes dopoldne sem naredil še en korak!« »In sicer?« Zgodilo se je tako: imel sem električni brivnik. [...] Takrat je bilo to redkost. V fokolaru, v katerem sem bil, so me vsi prosili za brivnik in so ga hoteli uporabljati. Med temi je bil tudi slep človek, ki je imel grdo rano na obrazu. Tudi on me je prosil za električni brivnik. Za trenutek sem omahoval: »Zdaj bo ta brivnik uporabljal on in potem jaz?« Vendar so me učili in tega sem se naučil: kar storiš bratu, storiš Jezusu. Zato sem rekel: »Ta brivnik posodim Jezusu!« Ta brivnik me je rešil, kajti neko jutro mi je nekdo rekel: »Kako se imenuješ? Nisi tisti, ki je imel električni brivnik?« Bil sem šokiran in moral sem narediti velik skok v sebi: »Nimam več niti imena?« Toda takoj sem razumel, da je bilo to potrebno, da bi lahko zares postal novi človek.

Cyrl: Danes vodi Center Iginio Giordani Alberto Lo Presti, ki je tukaj z nami. Alberto, vemo, da je bil Tommaso Sorgi pomembna osebnost. Bi nam povedal kaj o njegovem političnem delovanju?

Alberto Lo Presti: Dovolj je pomisliti, da je deloval v uradnih prostorih od leta 1946 do 1972, najprej kot občinski svetnik, bil je tudi podžupan, potem kot deželni svetnik in zatem dvajset let v parlamentu kot poslanec Krščanske demokracije. Bil je tudi predsednik teramskih združenih bolnišnic. Ne glede na *uradni življenjepis* se ga mnogi spominjajo zaradi njegove zmožnosti pomagati najbolj slabotnim, invalidom, nezaposlenim, tistim, ki so potrebovali varstvo in varnost. Na ta mariapoli ga je povabil posredno Iginio Giordani, in sicer ga ni povabil sam, ampak preko posrednika. Tako se je zgodilo nekaj najlepšega in najbolj pomembnega za njegovo življenje, ko je v polnosti sprejel Chiaro in Gibanje fokolarov. Postal

² Intervju 18. junija 2008.

je poročeni fokolarin. Leta 1985 ga je Chiara poklicala v Center za Center Igino Giordani in za podporo gibanju Novo človeštvo in Političnemu gibanju za edinost. Njegov lik je treba še odkriti in upajmo, da bomo to lahko storili kmalu.

Cyрил: Hvala, Alberto, hvala! (ploskanje)

8. CASTEL GANDOLFO, ITALIJA – BRATJE IN SESTRE ONKRAJ DIALOGA

Katarina: Ustvarjati v svetu eno samo družino med vsemi. Že leta dolgo obstaja globok dialog, dialog življenja tudi med muslimanskimi in krščanskimi skupnostmi na mnogih koncih sveta. Pred nekaj dnevi je predstavništvo teh skupin prispelo v Castel Gandolfo. Pripravili smo intervjuje z njimi in prisluhnimo jim.

(glasba)

Spiker: To je bilo res neobičajno srečanje: 400 ljudi iz 23 narodov, kristjani in muslimani različnih šol in tokov, ki so pogosto v nasprotju med seboj, prepričani, da lahko skupaj hodijo naproti miru in bratstvu. Ta dialog je pred več kot petdesetimi leti vzpostavila Chiara Lubich, ki je gradila mostove in odprla poti bratstva med muslimani in kristjani na mnogih koncih sveta. Povezuje jih globoko bratstvo, ki presega sam dialog, in skupna odgovornost, da prinašajo upanje.

Amer El Hafī, Giordania (arabsko): Chiarina duhovnost je nastala med drugo svetovno vojno. Tudi mi v tem zgodovinskem trenutku konfliktov in vojn še bolj potrebujemo duhovnost, ki presega meje dežel, nacionalizmov, narodnostnih meja, ki spoštuje samo osebo, ki pove, da je v vsaki osebi nekaj, kar prihaja od Boga.

Jabbar Koubaisy, tajnik Muslimanske lige na Poljskem (poljsko): Chiara je za vse nas upanje. Chiara nam je dala moč, da gremo skupaj naprej. Beseda, ki jo vedno ponavljamo, je SKUPAJ. Chiara je odprla pred nami muslimani in katoličani neverjeten svet.

Ali Hüseyin Rüstem, Turčija (arabsko): Moj oče je Sirec in mati Iranka, rojen sem v Pakistanu, imam turško državljanstvo. Sem tujec za Arabce, ker sem Perzijec, za Perzijce, ker sem Arabec, Turki me niso nikoli sprejeli za Turka. Tega v Gibanju fokolarov nisem občutil. Nikoli me niso vprašali o moji preteklosti, kaj mislim, kako molim, v kaj verujem. Dali so mi ljubezen, brez meja, brez pogojenosti. Začutil sem, da je to moja domovina, hočem reči: moj dom.

Spiker: Nepredviden je bil obisk Chiarine hiše, na kar so se mnogi odzvali in jo počastili.

Zakiyyah Sabir, ZDA (angleško): Po mojem je najboljši način, da to storimo, če se ljubimo med seboj. Preprosto najti načine, kako ljubiti in skrbeti drug za drugega. Tega po pravici nisem pričakovala v 100% meri, imeti tako vzporednico, tako dragoceno mojemu srcu, kot je moj Hajj in tudi Chiarina ideja ...

Mona Jawad, Libanon (arabsko): Chiarina hiša mi prav gotovo veliko pove, ker je primer duhovnosti, ki jo je Chiara živela in kako obširno je bilo njeno obzorje.

Mohamed Guerfi, imam iz Verone, Italija (italijansko): Chiara je živela vrstico, v kateri Bog pravi: »O ljudje, ustvaril sem vas kot moškega in žensko in naredil različna ljudstva in narode, da bi se medsebojno spoznavali.« Chiara je hodila po vsem svetu in govorila o svojem Idealu, se trudila za vesoljno bratstvo in menim, da smo ga danes, ko nje ni več, našli vsi skupaj.

Tariq Najee-ullah, ZDA (angleško): Študiral sem v Georgetown University, poglobljaj sem lik Chiare Lubich in njen odnos z imamom W. D. Mohammedom. Obiskal sem različne kraje prerokov in svetnikov, kraje, v katerih je mogoče zaznati nekaj posebnega.

Prav to sem izkusil v Chiarini hiši in zaradi tega še bolj cenim odnos imama Mohammeda z njo; zato se bom trudil v prihodnje, da bi ohranjal pomen tega odnosa.

Diana El Zei, Libanon (arabsko): Chiara je postala del mojega življenja. Obračam se nanjo, ko svet postaja vedno grši in so uboji, smrt in kri ... Ona je vzor, ideal, angel, knjiga, ki jo občasno odpiram, je beseda v moji glavi, nekaj v mojem srcu. Je vse to!

Mohamed Sahnouni, Alžirija (arabsko): Odkril sem, da je to posebna oseba in da je naredila veliko lepih stvari za ta svet, da bi povezala muslimane in tiste, ki to niso, ter kristjane okoli ljubezni, sodelovanja in edinosti za boljšo družbo.

Fatima Suma, Makedonija (hrvaško): Chiaro sem sprejela za svojo mater, ki me je naučila, kako živeti z ljubeznijo, z različnimi narodi, z veliko ljubeznijo. Tako se trudimo živeti v naši družini, darovati ljubezen in korak za korakom hoditi za njo.

Aziz Shehu, dr. pedagoških znanosti, Makedonija, (hrvaško): Chiara je v meni kot profesorju pedagogike na skopski univerzi povzročila največjo spremembo v mojem življenju. Slišal sem za skupnostno pedagogiko in videl, da je to preobrat celotne pedagogike in se trudim to živeti.

Talib Shareef, imam Nation's Mosque Washington, ZDA (angleško): Ti pojmi ljubezni so zelo dragoceni in so zame kot prebuditev. Kot imam, ki potuje povsod po svetu in se udeležuje številnih srečanj z voditelji muslimanov in imamov, se bom trudil širiti še bolj te pojme, kajti mnogi jih ne poznajo tako, kakor jih razlaga Chiara. V resnici so muslimanski pojmi in so vesoljni, kar pomeni, da so za vse, neodvisno od rase, narodnosti ali verovanja.

Dr. Mohammad Ali Shomali, direktor islamskega centra v Londonu, Velika Britanija (angleško): Po dvajsetih letih, ko od blizu opazujem prijatelje iz Gibanja, sem prišel do sklepa, da je Bog podelil Chiari Lubich vrsto duhovnosti, ki je nov model za vse človeštvo, nova pot duhovnosti, ki je skupnostna, ki upošteva vse vidike življenja, hkrati pa je zakonito povezana s teologijo in z ontološkimi vprašanji, ki so nam kristjanom, muslimanom, Judom in vsem verujočim v Boga skupna. Menim tako: bolj bomo napredovali, bolj bomo cenili ta dar.

(ploskanje)

9. CHIARA LUBICH: ZA VESOLJNO DRUŽINO

Cyril: Besede dr. Shomali, ki smo jih pravkar slišali, so morda najboljši uvod v Chiarino sporočilo, ki ga bomo zdaj poslušali. Chiara je bila v ZDA, piše se leto 2000,

udeležila se je zborovanja muslimanov in kristjanov v Washingtonu, na katerem je pojasnila globoke in vseobsegajoče korenine vesoljnega bratstva. Ob njej je imam W.D. Mohammed, vodja *Muslim American Society*.

Chiara Lubich (s konsekvativnim prevodom v angleščino): [...] Veliko prepričanj, veliko naravnosti že povezuje moške in ženske različnih ver. / Prepričana pa sem, da je to, na kar moramo meriti najprej, da bi delali za vesoljno bratstvo in k čemer vabimo tudi vse navzoče, tako imenovano "zlato pravilo", skupno vsem verstvom. / To pravi, da naredimo drugim to, kar bi radi, da drugi naredijo nam, to je, ne zahteva nič več kot to, da bližnjega ljubimo. / Ljubi, pravi vsem! / (ploskanje) Ljubi vse, brez razlikovanja, kakor dela Bog. / Brez diskriminacije: / ne izbirati med tistim iz tvoje domovine ali tujcem; / med Evropejcem, Američanom, Afričanom ali Azijcem; / med kristjanom, Judom, muslimanom ali hindujcem ... / Ne izbirati! / Ljubi vse. / Drugega ljubi kakor sebe. / Ne ljubi ga z besedami, ampak z dejanji. / (ploskanje)

Zlato pravilo nam še pravi: / Pomisli, kakšen bi bil svet, če bi ne živeli tega pravila zgolj med posamezniki, temveč tudi med narodi, narodnostnimi manjšinami, med državami ter bi ljubili domovino drugega kakor lastno. / Mi smo začeli tako. / (ploskanje) Ljubiti moramo prvi, kakor Bog. / Ne čakajmo, da bo drugi začel in te ljubil in naredil prvi korak; / začeti moramo mi. / Če potem drugi živijo to ljubezen skupaj z nami, pride do medsebojne ljubezni. / Ta zagotavlja temelje za edinost sveta; / ustvarjati zmore vesoljno človeško družino, ko omogoča med osebami, skupinami, narodi odnose, ki podirajo vse vrste ločenosti in pregrad in to v vsakem času. / Prav po tej ljubezni, ki jo živijo ljudje različnih verstev, si tudi po zaslugi našega Gibanja danes možje in žene skoraj vseh držav sveta odločno prizadevajo, da bodo vsaj tam, kjer živijo, klice novega naroda, graditelji sveta, v katerem bo človeštvo ena sama družina. / (ploskanje)

Rada bi sklenila tako, da povabim vse navzoče, vse, vse, tudi otroke, ki so tu, naj še naprej korakamo v miroljubnem pohodu k edinosti. / Naj naša ljubezen služi temu, da se bodo ljudje zbrali v edinosti, kakor morete to danes videti med nami, kristjani, in vami, muslimani, a smo vsi mi, vsi smo mi. / (ploskanje) Naj naša medsebojna ljubezen služi temu, da se bo povsod porajal novi svet, prenovljen z ljubeznijo, svet, v katerem se bodo vsi prepoznavali za brate in sestre, za otroke edinega Boga. / (ploskanje)

10. POGOVOR Z MARIO VOCE (EMMAUS) IN JESÚSOM MORÁNOM

Cyril: Pravkar smo slišali Chiarine besede: »Naj naša medsebojna ljubezen služi temu, da se bo povsod porajal novi svet.«

Emmaus in Jesús, nedavno sta se vrnila iz potovanja v kitajski del, kjer sta našla našo veliko družino. Dolgo potovanje v Tajvan, Peking, Šanghaj, Makao, Hong Kong. Zakaj ta pot in kako je bilo?

Emmaus: Bila je res dolga pot, na tistem koncu sva bila štiri tedne. Prehajala sva od enega mesta do drugega, se srečala z ljudmi iz naše družine. Šla sva zaradi njih, ker sva

vedela, da obstajajo in sva jih želela spoznati, tudi oni so želeli spoznati naju in družino iz vsega sveta. Na tem potovanju med enim in drugim delom sva videla kakih tisoč ljudi od milijarde in pol, kolikor je Kitajcev. Razumete, da imamo veliko dela, če hočemo, da bo svet ena sama družina Božjih otrok! Toda oni so tam in so naši, iz naše družine in skupaj z nami živijo to medsebojno ljubezen in za vesoljno bratstvo med vsemi.

To je bil prvi vtis.

Jesùs: Seveda sva hotela spoznati to veliko deželo, to veliko civilizacijo, ki danes, kakor vemo, igra temeljno vlogo v geopolitičnem ravnotežju sveta, v tem času globalizacije, njeno kulturo. Videli smo, zelo nas je obogatilo vse to, kar smo našli. Kitajska je država, ki se vozi 400 km na uro, kakor velja za vlak med šanghajskim letališčem in centrom mesta, ki v 6 minutah vozi 400 km na uro. Kitajska je taka, civilizacija s to hitrostjo, zato je modernizacija zelo obsežna, a mora upoštevati veliko civilizacijo s tisočletno zgodovino, deželo, v kateri živi skupaj več verstev, različne krščanske veroizpovedi in ljudje brez vere. Tudi to je bila zelo lepa izkušnja, ki sva jo hotela sama spoznati.

Katarina: Kakšen vtis imata ob vseh teh srečanjih, s tega potovanja?

Jesùs: To, kar je povedala Emmaus, je to, da sva videla veliko družino Gibanja na Kitajskem, ki počasi počasi in zelo kapilarno raste v različnih mestih, obstaja zelo veliko lokalnih skupnosti na vsem ozemlju. Ta družina postaja kal edinosti, kal občestva na vseh področjih. Zato ustvarjajo mostove in dialog z vsemi. Prevzame me, ko vidim, da so osebe, ki so globoko zasidrane v Ideal Chiare Lubich in globoko Kitajci, to je, Ideal živijo kot Kitajci. To je zelo lepo!

Zato je prvi vtis, da je to resnično naša velika družina na Kitajskem in da daje prispevek, da bi se večala velika vrednota kitajske kulture, in sicer skladnost.

Cyril: Emmaus, potem sta se vrnila. Kaj je ostalo v vaju po tem potovanju?

Emmaus: Velik vtis naredi ta narod, ki je mlad, zelo veliko je mladih, zato to ljudstvo veliko obljublja za prihodnost, veliko je truda, vsi delajo, vsi delajo. Povsod je veliko ljudi, ki delajo, vsak dela kaj natančnega in to naredi dobro in do konca.

Hkrati sem dobila vtis, da je to ljudstvo, ki ga zelo žeja po nadnaravnem, po svetem, po duhovnosti. To je razvidno iz tega, kako častijo in obiskujejo svoja svetišča. Videla sva tudi, koliko odraslih ljudi prosi za krst. Bila sva na velikonočni maši v stolnici mesta, kjer sva bila tedaj. Videli smo dolgo vrsto katehumenov, ki so čakali na vstop v cerkev za prejem krsta.

Videla sva še, prevzela naju je žeja po odnosih, po pravih odnosih, ki so med njimi. Srečala sva mladega človeka, ki nama je povedal svojo izkušnjo. Našel je zelo dobro službo, dobro plačano, toda moral bi delati cele dneve in zaradi tega bi trpelo njegovo družbeno življenje, ker si ne bi mogel ustvariti družine, imeti odnosov s prijatelji. Zato je rekel: »Ne, to ni zame!« Pustil je to službo in zdaj dela kot kuhar, da bi bil lahko na razpolago drugim, da bi delal nekaj za druge in ustvarjal na tak način prave odnose.

Zato sva se vrnila s tem velikim upanjem v bratstvo, ki ga tudi oni ustvarjajo skupaj z nami. Čeprav je tako veliko ljudstvo, tako velika država, v kateri je dovolj dela za vse, zato bi

rekel, da imajo vsega dovolj, nimajo dovolj, ker nas oživlja Ideal in ta je še večji in ta je: Da bi bili vsi eno. Za srca, odprta za ut omnes, tudi oni so taki kot mi, saj pripadamo isti družini, za srca, odprta za ut omnes, ni dovolj niti ena milijarda in pol ljudi, ker hočemo resnično priti do vseh. In hočejo priti do vseh z nami. Zato velika odprtost z naše in njihove strani. To je veliko veselje, hvaležnost za vso ljubezen, s katero so nas napolnili.

Cyril: Hvala!

Katarina: Hvala, hvala, Jesús! (ploskanje)

11. SKLEP

Katarina: Prišli smo do konca. Hvala vsem, ki ste nas spremljali in dali svoj prispevek za to spletno povezavo. Spomnimo vas, da bo kmalu³ na spletni strani povezave mogoče znova videti prenos in prenesti posamezne zgodbe.

Cyril: Izvedeli smo, da nas spremlja iz Tagayatya 50 poročenih fokolarinov iz različnih azijskih držav. Pozdravljamo vas! In še za 160 ljudi iz 8 držav vzhodne in jugovzhodne Evrope v Češki republiki.

Izkoriščava priložnost, da se zahvaliva za denarni prispevek, ki je prišel v teh tednih, s katerim podpiramo to povezavo. Naslednjič se vidimo 16. junija ob 20h.

Pozdrav vsem!

³ Lapsus: Prenos je mogoče znova videti dve uri po prenosu v živo; nekaj posameznih prispevkov je na razpolago takoj.